

4. Woźnym szkolnym oraz innym pracownikom obsługi szkoły, zakładu lub innej placówki oświatowo-wychowawczej może być przyznane dodatkowe wynagrodzenie za wykonywanie czynności dozorczy domowego w wysokości nie przekraczającej 10% miesięcznego uposażenia zasadniczego. Zasady przyznawania dodatkowego wynagrodzenia z powyższego tytułu określi Minister Oświaty w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Plac.

5. Przepisy ust. 3 i 4 nie dotyczą osób zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin przez gromadzkie rady narodowe do czynności obsługowych w szkołach i innych placówkach oświatowo-wychowawczych.”;

2) w § 8 skreśla się ust. 1.

§ 4. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia — pracownikom objętym rozporządzeniem nie przysługuje:

- 1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniższej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),
- 2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 5. 1. Dla pracowników oświaty objętych regulacją płac przejściowy dodatek mieszkaniowy, wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), ulega z dniem 1 listopada 1965 r. zmniejszeniu o kwotę równą 50% uzyskanego wzrostu uposażenia netto, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Jeżeli w wyniku regulacji płac uposażenie netto wzrosło o kwotę równą lub wyższą aniżeli 200% dodatku, następuje trwała utrata dodatku począwszy od 1 listopada 1965 r.

3. Jeżeli w wyniku regulacji uposażenie netto wzrosło o kwotę niższą niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1, wypłaca się do dnia 30 czerwca 1966 r.

4. Począwszy od dnia 1 lipca 1966 r. ustalanie wysokości dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości dodatku na każde półrocze począwszy od II półrocza 1966 r. przyjmuje

się porównanie średniomiesięcznego uposażenia netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym uposażeniem netto z okresu od 1 listopada do 31 grudnia 1965 r., zwanym dalej „uposażeniem bazowym”.

6. Wzrost uposażenia w stosunku do uposażenia bazowego (ust. 5) skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu uposażenia netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym, począwszy od 1966 r., średniomiesięcznego wzrostu uposażenia w stosunku do zarobku bazowego, o którym mowa w ust. 5, w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości uposażeń uzyskiwanych w późniejszych okresach. W tym celu niezależnie od obliczeń półrocznych dokonuje się obliczeń uposażeń osiągniętych w każdym roku kalendarzowym.

§ 6. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego.

§ 7. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia traci moc:

- 1) uchwała nr 358 Prezydium Rządu z dnia 9 maja 1955 r. w sprawie uregulowania wymiaru płac pracowników Pałacu Młodzieży w Warszawie i Pałacu Młodzieży w Katowicach,
- 2) tabela stawek i wynagrodzeń pełnozatrudnionych pracowników administracyjnych ośrodków szkolenia kursowego, stanowiąca załącznik nr 2 do uchwały nr 239 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie niektórych zasad dotyczących prowadzenia i finansowania kursowego szkolenia lub doskonalenia zawodowego (Monitor Polski Nr 58, poz. 274).

§ 8. Prezes Rady Ministrów ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolite teksty rozporządzeń wymienionych w § 1 i § 3 z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitych tekstów, z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

§ 9. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Plac, Ministrowi Finansów oraz zainteresowanym ministrom i kierownikom urzędów centralnych.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

276

OSWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 8 października 1965 r.

w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Konwencji (nr 87) dotyczącej wolności związkowej i ochrony praw związkowych, przyjętej w San Francisco dnia 9 lipca 1948 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 14 Konwencji (nr 87) dotyczącej wolności związkowej

i ochrony praw związkowych, przyjętej w San Francisco dnia 9 lipca 1948 r. (Dz. U. z 1958 r. Nr 29, poz. 125),

Dyrektor Generalny Międzynarodowego Biura Pracy zarejestrował pod niżej podanymi datami ratyfikacje powyższej Konwencji zgłoszone przez następujące państwa:

Kuwejt	dnia 21 września	1961 r.
Syryjska Republika Arabska	dnia 30 października	1961 r.
Liberia	dnia 25 maja	1962 r.
Paragwaj	dnia 28 czerwca	1962 r.
Etiopia	dnia 4 czerwca	1963 r.
Czechosłowacja	dnia 21 stycznia	1964 r.
Boliwia	dnia 4 stycznia	1965 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że niżej wymienione państwa zakomunikowały Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy, iż uważają się nadal za

związane postanowieniami powyższej Konwencji, których stosowanie było rozciągnięte na ich terytoria przed uzyskaniem niepodległości:

Federalna Republika Kamerunu	dnia 28 sierpnia	1962 r.
w odniesieniu do Sfederowanego Stanu Zachodniego Kamerunu.		
Algieria	dnia 19 października	1962 r.
Jamajka	dnia 26 grudnia	1962 r.
Trynidad i Tobago	dnia 24 maja	1963 r.
Malta	dnia 4 stycznia	1965 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. M. Naszkowski

277

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 14 października 1965 r.

w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Konwencji (nr 98) dotyczącej stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych, przyjętej w Genewie dnia 1 lipca 1949 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 7 Konwencji (nr 98) dotyczącej stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych, przyjętej w Genewie dnia 1 lipca 1949 r. (Dz. U. z 1958 r. Nr 29, poz. 126), Dyrektor Generalny Międzynarodowego Biura Pracy zarejestrował pod niżej podanymi datami ratyfikacje powyższej Konwencji zgłoszone przez następujące państwa:

Liberia	dnia 25 maja	1962 r.
Libia	dnia 20 czerwca	1962 r.
Irak	dnia 27 listopada	1962 r.
Etiopia	dnia 4 czerwca	1963 r.
Republika Wietnamu	dnia 6 stycznia	1964 r.
Czechosłowacja	dnia 21 stycznia	1964 r.
Mali	dnia 2 marca	1964 r.
Peru	dnia 13 marca	1964 r.
Republika Środkowo-Afrykańska	dnia 9 czerwca	1964 r.
Portugalia	dnia 1 lipca	1964 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że niżej wymienione państwa zakomunikowały Dyrektorowi Generalnemu Międzynarodowego Biura Pracy, iż uważają się nadal za związane postanowieniami powyższej Konwencji, których stosowanie było rozciągnięte na ich terytoria przed uzyskaniem niepodległości:

Syryjska Republika Arabska	dnia 30 października	1961 r.
od czasu ustanowienia tej Republiki,		
Federalna Republika Kamerunu	dnia 28 sierpnia	1962 r.
w odniesieniu do Sfederowanego Stanu Zachodniego Kamerunu,		
Algieria	dnia 19 października	1962 r.
Jamajka	dnia 26 grudnia	1962 r.
Federalna Republika Kamerunu	dnia 29 stycznia	1963 r.
w odniesieniu do Sfederowanego Stanu Wschodniego Kamerunu,		
Trynidad i Tobago	dnia 24 maja	1963 r.
Uganda	dnia 4 czerwca	1963 r.
Kenia	dnia 13 stycznia	1964 r.
Malajzja	dnia 26 lutego	1964 r.
Zjednoczona Republika Tanganii i Zanzibaru	dnia 22 czerwca	1964 r.
Malta	dnia 4 stycznia	1965 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. M. Naszkowski